

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Daniele Holým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 846/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. MPSV-2022/200159-911, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2024, č. j. 4 Ad 32/2022-46,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2024, č. j. 4 Ad 32/2022-46, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. MPSV-2022/200159-911, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Danielu Holému, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 146 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce podal u Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „úřad práce“), žádost o příspěvek na bydlení s nárokem

od 1. 7. 2022 do 30. 9. 2022. V žádosti podané na předepsaném formuláři uvedl, že je nájemcem bytu na adrese N. Ch. X, P. X, který užívá společně se svou matkou. K žádosti přiložil výplatní pásky za březen, květen a červen 2022 a doklady o platbě nákladů na bydlení za období od 1. 4. 2022 do 15. 7. 2022. Ve spise je založeno žalobcovo podání týkající se doplatku na bydlení za červenec 2022, v němž uvádí, že jeho jediným příjmem je invalidní důchod (vyčísлил jeho měsíční výši) doplněný o mzdu od zaměstnavatele Benevita (vyčísлил její výši). Sdělil též měsíční výši starobního důchodu své matky. Dále je součástí správního spisu smlouva o ubytování na období od 1. 7. 2022 do 31. 12. 2022 týkající se Penzionu Ch. na adrese uvedené v žádosti o příspěvek na bydlení, kterou zaslal úřadu práce ubytovatel.

[2] Následně úřad práce výzvou ze dne 26. 8. 2022, č. j. 1199555/22/AB (dále jen „výzva“), která byla podle údaje na ní uvedeného vypravena dne 5. 9. 2022, vyzval žalobce, aby ve lhůtě osmi dnů od doručení výzvy doplnil svou žádost o tyto doklady: vyplněný a podepsaný doklad o výši svých příjmů a příjmů matky za 2. čtvrtletí roku 2022, vyplněný a podepsaný doklad o výši nákladů na bydlení za toto čtvrtletí a platnou nájemní smlouvu pro období od 1. 7. 2022 s rozepsanými údaji o nájmu a službách. Výzva neobsahuje žádné odůvodnění, pouze poučení dle § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „ZSSP“).

[3] Žalobce reagoval na výzvu e-mailem, v němž se ohradil proti tomu, že by musel potvrzení o příjmech i nákladech na bydlení předložit na tiskopisech. Povinnost užít tiskopis se týká pouze samotné žádosti. Uvedl, že on ani jeho matka nemají dost sil cestovat do sídla České správy sociálního zabezpečení, aby si nechali potvrdit výši důchodu, to platí i ohledně příjmu od zaměstnavatele. Výši příjmů již doložil, nově předložil scan útržku poštovní poukázky na mzdu vyplacenou v květnu 2022 (výplata za duben 2022). Nájemní smlouva byla předložena úřadu práce vedoucím ubytovny. Žalobce není v situaci, kdy by mohl určovat její náležitosti.

[4] Na to reagoval úřad práce e-mailem ze dne 21. 9. 2022, v němž uvedl, že žalobce ani jeho matka nemusí cestovat do sídla České správy sociálního zabezpečení, postačí vyplnit zaslaný formulář Doklad o výši čtvrtletního příjmu. Tím bude udělen úřadu práce souhlas k tomu, aby si informace o výši příjmu zjistil od příslušných správních orgánů či právnických a fyzických osob vyplácejících příjmy rozhodné pro nárok na dávku.

[5] Žalobce nato zaslal úřadu práce další e-mail, v němž uvedl, že souhlas k získání informací ohledně výše příjmů již udělil podepsáním formuláře samotné žádosti, stejně jako jeho matka (odkázal na konkrétní části formuláře, v nichž je uvedeno poučení, podle něž se podpisem formuláře uděluje souhlas se získáním informací o výši příjmů od třetích osob). Dodal, že nevidí důvod poskytovat takové prohlášení znovu.

[6] Nato vydal úřad práce rozhodnutí ze dne 10. 10. 2022, č. j. 1583047/22/AB, jímž podle § 61 odst. 2 ZSSP nepřiznal žalobci příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2022. Uvedl, že žalobce byl výzvou požádán k doložení rozhodných skutečností, avšak této výzvy neuposlechl. Žádné bližší odůvodnění rozhodnutí neobsahuje.

pokračování

[7] Žalobce podal proti rozhodnutí úřadu práce odvolání, ve kterém uvedl, že měl za to, že úřad práce v době vydání svého rozhodnutí disponoval všemi potřebnými podklady. Vyjmenoval, že k žádosti přiložil doklady o mzdě (výplatní pásky), oznámení o výši důchodu žalobce a jeho matky a doklady o platbě nákladů na bydlení. V průběhu řízení byla doložena i nájemní smlouva.

[8] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2022, č. j. MPSV-2022/200159-911 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí úřadu práce. Žalovaný se ztotožnil s úřadem práce, že žalobce ve stanovené lhůtě ani později do vydání rozhodnutí úřadu práce nedoložil požadované doklady uvedené ve výzvě, a proto nemohl být nárok na dávku posouzen. Žalobce byl povinen objasnit veškeré skutečnosti, které jsou rozhodné pro zjištění nároku na dávku státní sociální podpory. Nedoložil však doklady požadované ve výzvě potřebné pro vyhodnocení nároku na dávku. Dále žalovaný uvedl, že ze smlouvy o ubytování plyne, že žalobce není nájemcem bytu ani jeho vlastníkem. Uzavřel, že jelikož žalobce nesplnil povinnosti uvedené ve výzvě, rozhodl úřad práce o nepřiznání dávky v souladu s § 61 odst. 2 ZSSP.

[9] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud žalobu zamítl. Přisvědčil nicméně žalobci, že součástí spisu jsou dostatečné doklady o jeho příjmu a příjmu matky, které si mohl úřad práce na základě souhlasu žalobce a jeho matky ověřit u příslušných orgánů, popř. doplnit. Naopak shledal výzvu oprávněnou v rozsahu, v němž bylo požadováno předložit platnou nájemní smlouvu (s rozepsaným nájemným a službami) a s tím související doklad o výši nákladů na bydlení. Předložená smlouva o ubytování nedokládá existenci nájmu či podnájmu, jak vyžaduje § 68 odst. 1 písm. e) ZSSP. Podle tohoto ustanovení lze příspěvek na bydlení poskytnout pouze v případě užívání celého bytu na základě nájemní či podnájemní smlouvy, služebnosti užívání nebo vlastnictví nemovitosti. Smlouva o ubytování není zahrnuta mezi akceptovatelné právní tituly. V důsledku toho ani doklady o zaplaceném ubytování nelze považovat za doklady o výši nájemného a nákladů za užívání bytu ve smyslu § 68 odst. 1 písm. e) ZSSP, neboť nebyly hrazeny na základě nájemní či podnájemní smlouvy a neobsahovaly rozpis dalších nákladů na bydlení ve smyslu § 25 odst. 1 písm. c) ZSSP. Následně městský soud blíže vyložil, proč nelze pokoj na ubytovně považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 ZSSP, takže k úhradě nákladů na jeho užívání nelze přiznat příspěvek na bydlení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[10] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Městský soud chybně posoudil povahu ubytování a charakter prostoru, který stěžovatel užíval k bydlení. Smlouva o ubytování, která dlouhodobě zajišťuje bydlení, má charakter nájemní smlouvy, protože plní stejný účel, kterým je zajištění bytové potřeby. Striktní výklad, že nárok na příspěvek na bydlení mají pouze vlastníci nebo nájemci bytu, popírá smysl zákona, který má chránit sociálně slabé osoby. Stěžovatel opakovaně tvrdil, že prostor, který užíval, měl charakter bytu. Správní orgány a městský soud neprovedly

místní šetření, které by mohlo přispět k objasnění skutečného stavu věci. Stěžovatel splňuje po materiální stránce všechny podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení. Ústavní soud opakovaně konstatoval, že přepjatý formalismus, který opomíjí ochranu zájmů osob, vede k nespravedlnosti. Stěžovateli nelze klást k tíži, že nemohl předložit podklady jako evidenční list nájmu či rozpis položek služeb, protože těmito dokumenty z objektivních důvodů nedisponoval. K podmínce nemožné se nepřihlíží.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že stěžovatel neuposlechl výzvu, smlouva o ubytování není nájemní nebo podnájemní smlouvou a že charakter obývaných prostor nenaplnuje zákonnou definici pojmu byt. Daňové doklady o zaplacení částky za ubytování nejsou dokladem o výši nákladů na bydlení, které by byly položkově rozepsány minimálně v rozsahu nájemné, zálohy na elektřinu a plyn a náklady na plnění související s užíváním bytu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) nejprve posoudil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Vzhledem k tomu, že v předcházejícím soudním řízení rozhodoval specializovaný samosoudce, musí soud dle § 104a odst. 1 s. ř. s. dále posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud tomu tak není, odmítne ji pro nepřijatelnost.

[14] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti NSS vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, dle kterých je kasační stížnost přijatelná, pokud (i) se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny jeho judikaturou, (ii) se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (iii) je třeba učinit judikaturní odklon, a (iv) by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz také rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 10 As 154/2021-23, nebo jeho usnesení ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31).

[15] Stěžovatel přesah vlastních zájmů explicitně nenamítá.

[16] NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se městský soud dopustil vad řízení, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] Úřad práce opřel rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na bydlení o § 61 odst. 2 ZSSP, což výslovně potvrdil i žalovaný, nikoliv o nesplnění podmínek nároku na příspěvek dle § 24 ZSSP (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 Ads 359/2019-38).

[18] Podle § 61 odst. 2 ZSSP *byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn.*

pokračování

[19] Judikatura dává toto ustanovení do souvislosti s § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle nějž jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytnout správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Nedostatek takové součinnosti je v případě řízení o dávku státní sociální podpory sankcionován podle § 61 odst. 2 ZSSP (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 Ads 406/2020-29, a usnesení ze dne 13. 1. 2022, č. j. 1 Ads 322/2021-24, a ze dne 28. 4. 2022, č. j. 8 Ads 335/2021-33).

[20] Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že smyslem postupu dle § 61 odst. 2 ZSSP je objasnit veškeré skutečnosti, které jsou rozhodné pro zajištění nároku na dávku státní sociální podpory. Neuvedl však již, jaké skutečnosti zůstaly v posuzované věci neobjasněny, tedy z jakých důvodů nemohl přistoupit k věcnému posouzení žádosti z toho hlediska, zda stěžovatel splňuje podmínky pro přiznání nároku na příspěvek na bydlení. Nevypořádal se tak s podstatou odvolání, v němž stěžovatel poukázal na to, že všechny potřebné podklady měl úřad práce k dispozici. NSS výše podrobně shrnul vývoj řízení o žádosti stěžovatele, z nějž vyplývá, že stěžovatel předložil úřadu práce jak doklady týkající se jeho příjmů, tak doklady týkající se výdajů na bydlení a právního vztahu k ubytování. Úřad práce ani žalovaný tyto podklady nezhodnotili v tom smyslu, aby uvedli, jaké rozhodné skutečnosti zůstaly neobjasněny a proč, takže nelze přistoupit k posouzení splnění hmotněprávních podmínek nároku na příspěvek na bydlení. Ze skutečnosti, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí učinil stručnou úvahu o povaze bydlení zajištěného předloženou smlouvou o ubytování, nelze dovozovat, že by tím vykročil z aplikovaného důvodu nepřiznání příspěvku na bydlení, neboť výslovně aproboval postup úřadu práce dle § 61 odst. 2 ZSSP.

[21] Městský soud na jedné straně dospěl k závěru, že ve vztahu k podmínkám týkajícím se příjmu stěžovatele a jeho matky nebyly dány důvody pro postup dle § 61 odst. 2 ZSSP, neboť předložené podklady považoval za dostatečné. Na druhé straně doklady týkající se právního vztahu k bydlení a nákladů na bydlení považoval za nedostatečné a v tomto rozsahu výzvu za oprávněnou. Nedostatky předložených dokladů ovšem nespatořoval v tom, že by neměly dostatečnou vypovídací hodnotu a v potřebném rozsahu neobjasňovaly podstatu zajištěného ubytování a nákladů na něj vynakládaných, nýbrž v jejich věcné podstatě. Dospěl totiž k názoru, že ubytování v uvedeném zařízení nesplňuje definiční podmínky bytu ve smyslu § 24 odst. 5 ZSSP, přičemž nárok na příspěvek na bydlení vzniká v souvislosti s vlastnictvím či nájmem bytu (§ 24 odst. 1 ZSSP). Ze stejného důvodu byly jako nedostatečné vyhodnoceny i doklady týkající se nákladů na bydlení, ačkoliv ze samotné smlouvy o ubytování bylo zřejmé, že úplata za bydlení je jednosložková (495 Kč za den), nesestává z jednotlivých položek dle § 25 odst. 1 ZSSP.

[22] Městský soud tedy nevytýká stěžovateli nedostatek součinnosti poskytnuté úřadu práce za účelem objasnění skutečností nezbytných pro posouzení vzniku nároku na dávku. Netvrdí, že stěžovatel nepředložil všechny doklady týkající se užívání ubytování a nákladů na ně, které měl k dispozici nebo které by ještě mohl opatřit. Městský soud nedostatky předložených dokladů odvíjí výlučně od toho, že ubytování, k němuž se vztahují, nezakládá vzhledem k svým parametrům nárok na dávku. Tato úvaha hmotněprávního charakteru, jejíž správnost Nejvyšší správní soud nikterak nehodnotí, ovšem neodpovídá důvodům rozhodnutí žalovaného. Úkolem městského soudu bylo posoudit, zda doklady, které

stěžovatel předložil ve správním řízení, byly dostatečné pro objasnění všech skutečností rozhodných pro vznik nároku na dávku a její výši. Nemohl však hodnotit, zda tyto doklady skutečně prokazují splnění podmínek vzniku nároku na příspěvek na bydlení, a tedy *de facto* nahrazovat důvody napadeného rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2022, č. j. 9 Afs 62/2022-38). Městský soud sice svoji úvahu podřazuje pod kategorii dostatečnosti podkladů, ovšem činí tak v rozporu s výše vyloženým účelem § 61 odst. 2 ZSSP, k němuž se přihlásil ve svém rozhodnutí i žalovaný. Stěžovateli je tedy třeba přisvědčit, že mu nelze klást k tíži nemožnost předložit doklad o nákladech na bydlení v členění dle § 25 odst. 1 ZSSP.

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že městský soud zatížil své řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. K této vadě přihlédl z úřední povinnosti v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s.

[24] NSS dále rovněž bez kasační námitky přihlédl podle § 109 odst. 4 s. ř. s. k tomu, že rozsudek městského soudu je zatížen nepřezkoumatelností způsobenou tím, že městský soud věcně přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, a ze dne 14. 10. 2024, č. j. 2 Ads 296/2023-29). Jak uvedl NSS již výše, žalovaný se ve svém rozhodnutí vůbec nevyjádřil k podstatě odvolací námitky a nezhodnotil podklady shromážděné úřadem práce z toho hlediska, zda nějaké (a případně jaké) rozhodné skutečnosti zůstaly neobjasněny a proč, tedy zda existovaly překážky, pro něž nebylo možné přistoupit k věcnému posouzení splnění podmínek nároku na příspěvek na bydlení.

[25] Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nespočívá na věcném posouzení splnění podmínek nároku na příspěvek na bydlení upravených v § 24 ZSSP, nemohl se NSS zabývat kasační námitkou stěžovatele, kterou se domáhal posouzení otázky, zda jím užívané místnosti lze vzhledem k jejich faktickému a právnímu charakteru považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 ZSSP.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek městského soudu zrušil. Současně zrušil i napadené rozhodnutí, protože již v řízení před městským soudem byl dán důvod pro takový postup vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.). Žalovaný se tak v dalším řízení bude zabývat otázkou, zda podklady shromážděnými úřadem práce byly objasněny všechny právně významné skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek na bydlení. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že některé skutečnosti zůstaly neobjasněny, posoudí dále, zda výzvu učiněnou úřadem práce lze považovat za dostatečně konkrétní a přiměřenou dané situaci (neobsahuje žádné vysvětlení hodnotící již předložené doklady). Současně se vypořádá s tím, zda úřad práce mohl objasnit chybějící skutečnosti i bez součinnosti stěžovatele dle § 63 ZSSP na základě jeho souhlasu a souhlasu jeho matky udělených podle § 50 ZSSP na vyplněném a jimi podepsaném tiskopisu žádosti. Přitom

pokračování

zohlední, že stěžovatel byl úřední osobou v e-mailu ze dne 21. 9. 2022 informován, že úřad práce si vyžádá po udělení souhlasu dle § 50 ZSSP informace od České správy sociálního zabezpečení sám.

[27] Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, rozhodl Nejvyšší správní soud rovněž o náhradě nákladů řízení o žalobě i kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v posuzované věci stěžovatel, protože výsledkem řízení před správními soudy je zrušení rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel vznik uplatnitelných nákladů řízení netvrdil a ani ze spisu neplyne, že by mu nějaké v konkrétní výši vznikly, proto mu jejich náhrada nemohla být přiznána. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[28] Stěžovateli byl usnesením NSS ze dne 13. 6. 2024, č. j. 2 Ads 62/2024-38, ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Daniel Holý. Podle § 35 odst. 10 části věty první za středníkem s. ř. s. platí v takovém případě hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát. Podle § 7 bodu 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení a písemné podání ve věci samé - doplnění kasační stížnosti) ve výši 1 000 Kč za každý úkon právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci rovněž náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů za dva úkony činí 2 600 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů se proto zvyšují o částku 546 Kč odpovídající této dani. Celkem tedy NSS přiznal ustanovenému zástupci částku 3 146 Kč. K uhrazení této částky byla stanovena lhůta třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu